

СКЪПОЦЕННАТА КРЪВ И МОЩНАТА РЪКА

Дейвид Уилкерсън

1 Май 1984

Нощта на Пасха е. Евреите са си по домовете, защото Бог е предупредил, че смъртта ще дойде в Египет тази нощ! Кръвта на неопетнено агне е опръскана по трегера и по двата поста на вратите на всеки дом, според Божиата заповед. „И кръвта на къщите, гдето сте, ще ви служи за белег, така че, като видя кръвта, ще ви отмина, и когато поразя Египетската земя, няма да нападна върху вас, погубителна язва.” (Изход 12:13). След това им беше обещано „Господ ще отмине вратата, и не ще остави погубителят да влезе в къщите ви, за да ви порази.” (Изход 12:23)

Представете си две съседни къщи. В първата семейството е струпано около пасхалното агне с безквасния хляб и горчивите треви. Всички са уплашени, пребледнели и треперещи. Бащата и майката се споглеждат, после поглеждат първородния си син. Бащата го сграбчва с любящите си ръце и вика: „Молете се, семейство, молете се! Може би по някакъв начин сме наскърбили Бог... ангела на смъртта може да не ни подмине... молете се!” В продължение на часове те са струпани в страх, без да се наслаждават на агнето, страхувайки се от сянката на смъртта. Този дом е просмукан от съкрушителното чувство на несигурността.

Точно в съседната къща, друго семейство радостно се наслаждава на агнето, превъзбудени от това, че си тръгват от Египет. Непогрешимо чувство на сигурност има в този дом. Бащата поглежда любопитните очи на първородния си и казва: „В безопасност сме! Всички! Помните ли кръвта? Не каза ли Бог, че Той няма да позволи на разрушителя да влезе в къщата? Бъдете спокойни, всичко е наред, ние сме на сигурно под кръвта на това агне.”

Коя къща мислите беше по-сигурна в онази нощ? Кое семейство беше в по-голяма безопасност? Отговорът е: и двете семейства бяха на сигурно! Те бяха еднакво на сигурно, защото и двете бяха под кръвта.

Бог нямаше да повери освобождението на чувства или страхове, или дори на някакво вродено благочестие от страна на евреите. Тяхната работа беше да намажат домовете си с кръвта на агнето, вярвайки че Божието обещание имаше силата да ги предпази. Те все още не бяха дошли до Червено море когато Бог предупреди Моисей и цял Израел: „Помнете този ден, в който излязохте из Египет, из дома на робството; защото със силна ръка Господ ви избави от там.” (Изход 13:3)

Освобождението на Израел от Египет е чиста форма на освобождение от греха и робството му. Повечето от нас знаят, че Библията казва ясно: „А всичко това им се случи за пример, и се записа за поука нам, върху които са стигнали последните времена.” (1 Коринтяни 10:11). „За наша поука” означава, че ние можем да видим в борбите им сянка от сегашните си битки с егото и греха. Техният Египет е нашия грешен свят.

Тяхното робство на египтяните е като нашето робство на похотта и греха. Тяхната къща е нашия храм на Святия Дух, тяхното агне – нашия Христос. Кръвта на неопетненото агне е кръвта на неопетнения ни Спасител.

Можем да научим много за собственото си освобождение изучавайки освобождението на Израел от египетското робство. Нека ви покажа три чудесни урока, които малко християни са научили.

1. Кръвта предпази Израел от съд!

„Защото в оная нощ ще мина през Египетската земя... и ще извърша съдби против всичките египетски богове; Аз съм Иеова.“ (Изход 12:12). След това идва голямото обещание към децата Му: „И като видя кръвта, ще ви отмина, и когато поразя Египетската земя, няма да нападна върху вас, погубителна язва.“ (стих 13)

Това беше съден ден за Египет! И ги врхлетя внезапно в полунощ. Колко ужасно – смърт навсякъде. Какъв плач и вой, и скърцане със зъби би могло да се чуе из цял Египет през онази нощ, защото „...защото нямаше къща без мъртвец.“ (Изход 12:30)

Въпреки това онзи полунощен час на съд не докосна нито един еврейски дом. Божиите деца бяха напълно и сигурно извън рамките на съда. Въпреки, че някои не се радваха или приеха тази истина, те също бяха спасени – предпазени от Божия съд чрез кръвта.

Да, послушанието беше необходимо, но само кръвта и нищо друго предпази Израел от съда. Със сигурност не беше поради някаква вродена доброта. Те носеха египетски идоли в раниците си. Бяха недостойни, върнали се към греха, мислещи за земните неща, отричащи, непокорни хора. Всъщност, ако Бог ги беше чакал да предадат всичките си идоли, да се покаят и да се обърнат от злите си пътища, те никога не биха били свободни! До един щяха да умрат в робство.

Спасението им беше изцяло извън тях – извън всяка доброта или вяност от тяхна страна. Разбира се, Бог трябва да е знаел, че същите тези хора скоро ще танцуват около знатен телец – пияни, сладострастни и неблагодарни. Но въпреки това Той ги обичаше. Въпреки това той избра да ги освободи, опази ги под кръвта. Давид каза, че това е защото „Твоето благоволение беше към тях.“ (Псалм 44:3). Това беше Бог, копнеещ да заведе един народ до сърцето Си и да им разкрие силата и славата Си, за да издигне свято и осветено тяло. Всичко беше поради милост и благодат!

Словото ни учи много неща относно кръвта на агнето, но първия урок, който трябва да бъде научен, е че кръвта предпазва Божието дете от съда. Израел скоро щеше да има скиния в пустинята с многото ѝ жертви. Щеше да се лее кръв заради греха. Но първият урок за Израел и за нас е:

Под кръвта, вярващият е в пълна безопасност от съда.

Да, Христовата кръв ни очиства от всеки грях. Да, кръвта беше нашето изкупление. Но преди всичко тя е нашата сигурност. Това е Божия начин да Си осигури народ, готов за пълно освобождение. Те трябваше да преминат през Червено море, пустинята, война с гиганти, огромни стени и вражески крепости.

Убеден съм, че преди да мога да се бия с началства и власти, преди да мога да устоя на похот и изкушение (гигантите на нашето време), трябва да имам познанието, че под Кръвта съм в безопасност! Въпреки, че все още не съм напълно свободен, аз не подлежа на съд. Плътските врагове се задават пред мен, но Кръвта ме прави войник в безопасност.

Чуйте това: Не можеш да се биеш срещу гиганти, да събаряш крепости или да се изправяш срещу неравностойни съперници, без уверението, че си в абсолютна безопасност под Кръвта. Няма значение какво казва сърцето ми, колко виновен или уличен се чувствам, какви нашепващи гласове чувам, аз трябва да съм убеден, без никакво съмнение, че съм в безопасност! Няма да бъда съден, защото в Неговите очи Кръвта на вратата на моето сърце ме държи в безопасност.

Съмнявам се, че има и една шепа вярващи днес, които си почиват в сигурността на проляната Христова кръв. Колко жалко! Повечето от нас не могат да повярват, че Бог би предпазил толкова недостойни хора, толкова прилепени към непокорството, толкова духовно изтощени от духа на този свят. Ние отказваме да признаем такава чудесна любов и благодат; по-скоро бихме спечелили сигурността си и освобождението си.

Винаги поставяме под въпрос сигурността си. Ако Бог разглеждаше нашата сигурност според любовта ни към Него или добротата ни, бихме били в по-голяма опасност от тези, които нарушиха Закона, защото под благодатта има и по-големи изисквания. Бог трябва да изझे сигурността от ръцете ни, за да бъде основана само и единствено на милостта и благодатта Му. Не на посвещението ни, не на послушанието ни или на добротата ни, а само на милостта Му. Послушанието и посветеността са резултат от любовта ни към Христос.

Деца на Израел не бяха спасени от безквасния хляб, но от кръвта. Нито един израилтянин не отпадна от благодатта поради персонална грешка. Всички те бяха в безопасност докато не дойде съда.

Не ви проповядвам вечна сигурност. Аз вярвам, че е възможно да презреш кръвта, да я потъпчеш и да бъдеш загубен. Кръвта трябва да бъде уважавана, да ѝ се вярва и да бъде усвоена. Има такива, които вярват в нея, други, които я тъпчат. Християни, които злоупотребят с кръвта отварят себе си за всевъзможни демонични действия.

Бог никога не е имал намерение децата Му да живеят в страх, безпокойство или вина. Той им приготви почивка - съвършената, абсолютна сигурност на Кръвта на Единородния си Син. С този си милостив акт Той казваше на Израел: "След като сега виждате, че съм ви поставил в безопасност и съм премахнал страха и съда, нека ви спася и тялом. Поставих ви в безопасност, за да ви направя святи."

Джон Уесли и Джордж Уайтфийлд проведоха спор дали християнина работи от сигурност или за сигурност. Нека погледнем нашия пример. Израел работеха от сигурност. Като че Бог ни казва: „Сега, когато сте предпазени чрез кръвта, нека Святия Дух ви доведе до пълно и славно освобождение от всичките ви плътски врагове.”

Неоспоримият факт е, че нищо не може да бъде прибавено към Христовата Кръв, за да бъдем в по-голяма безопасност! Кръвта ни закриля съвършено, прави ни приемливи за Бог и ни спасява от гняв. Апостол Павел казва: "Много повече, прочее, сега като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него." (Римляни 5:9). Вярвате ли, че сте спасени от гнева само чрез проляната Му кръв? Или имате нещо да добавите към кръвта Му за да подсигурите сигурността си? Дела? Закон? Самобичуване?

Как можем дори за момент да си помислим, че Бог би поверил сигурността ни в ръцете на собствената ни плът? И въпреки това ние продължаваме да се опитваме да прибавим към кръвта. Кръвта плюс ученичество. Кръвта плюс себеотричане. Кръв плюс покорство. Кръв плюс умъртвяване на плътта. Кръвта плюс чувствата за святост. И така нататък. Не! Хиляди пъти не! Нищо не трябва да се прибавя.

Само кръвта може да предпази от гнева и съда. Тя ни изкупва. В теологията „изкупление” означава: освобождение от греха и наказанието му. Божието Слово казва: „В Когото имаме изкуплението си чрез кръвта Му, опрощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат” (Ефесяни 1:7). Как сме освободени от наказанието за греха? Не е чрез нещо, което имаме или сме направили, но всичко е в резултат на Неговата благодат.

Желанието на Божието сърце е да доведе много синове до славата (Евреи 2:10). Нашият любящ Господ не е привързан към осъждението, гнева или съда. Точно обратното – Той предлага освобождение от гнева и съда. Кръвта не е акт на умилоствение на един ядосан Бог, а е завет на Неговата любов към изгубеното човечество. Това е дар на един любящ Баща, чието сърце копнее за всички Негови блудни синове. „Защото Бог толкова възлюби... че даде Своя Син...”

Ако ти си защитен от Неговата кръв, вероятността да бъдеш съден поради гняв е каквато Христос да бъде осъден от Баща Си. Ти си в безопасност и си приет от Бог – както е и Христос, Собствения Му Син. Чрез кръвта ние сме приети – одобрени във Възлюбения.

Христовата кръв напълно удовлетвори Божието сърце относно нашите грехове, премахвайки обидата и примирявайки ни с Отец. Ако се съмняваш в ефикасността на кръвта Му, помисли за това: кое е по-важно – ти да виждаш кръвта с немощните си очи, или как Всемогъщият я вижда? Бог вижда в кръвта на Собствения Си Син пълно и цялостно премахване на всичко, което се нуждаеше от съд. В Неговите очи делото на Христос е завършено дело на освобождение от това, което заслужаваше гняв. Бог не каза: „Когато видите кръвта”, а „Когато видя кръвта”.

Щом като Бог е удовлетворен, ние също трябва да сме удовлетворени. Щом Бог каза, че кръвта извърши всичко необходимо, за да ни предпази, трябва да си почиваме в това. Всичко е само чрез вяра – вяра в кръвта Му! „А с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когото Бог постави за умилоствение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори за да покаже правдата Си в прощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше.” (Римляни 3:24-25)

Нека сърцето ми ме осъжда! Нека беснеят демоничните сили! Нека съвестта обвинява или извинява! Нека народите докарат този свят до унищожение! Нека всичко, което може да се разклати, се разклати! Аз съм в безопасност и на сигурно под проляната кръв на Исус Христос, моя Господ. Каква радост е да се храниш с Христос – Агнето, в съвършена сигурност. Благословена мисъл: щом Бог премина над кръвта на обикновено агне, не ще ли премине много повече над кръвта на скъпия Си Син? Щом Бог не премина над кървавата черта, ще позволили на демоните да преминат над нея? Не мисля.

2. Израилтяните бяха освободени от силата на Египет чрез могъщата Божия ръка.

Вече не говоря за сигурност, а за освобождение. „Защото със силна ръка Господ те изведе из Египет.” (Изход 13:9). „Със силна ръка ни изведе Господ из Египет, из дома на робството” (Изход 13:14). „Ти си изгорил с ръката Си народите, а тях си насадил; съкрушил си племена, а тях си разпространил. Защото не завладяха земята със своя меч, нито тяхната мишца ги спаси, но Твоята десница и Твоята мишца, и светлостта на Твоето лице, защото Твоето благоволение беше към тях. Ти си Цар мой, Боже; заповядай да стават победи за Якова. Чрез Тебе ще повалим неприятелите си; чрез Твоето име ще стъпчем ония, които се повдигат против нас. Защото няма да уповавам на лъка си, нито ще ме избави мечът ми.” (Псалм 44:2-6)

Някои християни имат чувството, че са опростени и спасени, но им липсва чувството за сила срещу плътта. Те не са достигнали до знанието за „пълно освобождение” от собствената си зла природа. Християни, знайте, че чрез кръвта Му Той ни предпазва, а след това чрез мощната Си ръка Той разбива силата на греха у нас. Грехът все още живее в нас, но вече не управлява!

Колко невероятно окуражително слово в тези дни на обезкуражение и свръхестествени усилия да се освободим от силата на греха. „Освободени... от робство... чрез силата на ръката Му.” Въпреки това въобще не изглеждаме склонни да признаем работата на Божията ръка. Да приемем истината, че освобождение от господството на греха идва от външна, нечовешка сила, застава срещу нашата гордост, чувството ни за справедливост, теологията ни. Но обърнете внимание на този пример: Израел се биеше въоръжен, но всички битки принадлежаха на Бог. "Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа, и Той ще ви предаде в нашата ръка." (1 Царе 17:47). В Изход е записано, че "... израилтяните бяха излезли с издигната ръка" (Изход 14:8) и хвалеха Бог с песни, след като безопасно преминаха Червено море.

„Десницата Ти, Господи, се прослави в сила Десницата Ти, Господи, смаза неприятеля.” (Изход 15:6)

Кръвта предпази Израел от Божий съд, но издигнатата Божия ръка ги избави от силата на плътта. Вече познаваха сигурността и се наслаждаваха на нея; сега се нуждаеха от сила! Сила да се разправят веднъж за винаги със стария си враг и сила, която да ги въоръжи срещу всички нови врагове, които се задаваха. Силата е в издигнатата и мощна Божия ръка.

Бог имаше само една заповед към Израел относно враговете им: „Прогонете ги!” „Изгонете от пред себе си всичките жители на земята, изстребете всичките им изображения, унищожете всичките им леяни идоли, и съборете всичките им оброчища... Но ако не изгоните от пред себе си жителите на земята, тогава ония от тях, които оставите, ще бъдат тръни в очите ви и бодли в ребрата ви и ще ви измъчват в земята, в която живеете.” (Числа 33:52,55)

Какво е арабската джамия в Ерусалим днес? Това е трън в очите на евреите, бодил в ребрата им. Евреите все още плачат заради нея. Това ги връща към неподчинението на Израел. „А вениаминците не изгониха евусейците, които населяваха Ерусалим, но евусейците живееха в Ерусалим заедно с вениаминците, както живеят и до днес.” (Съдии 1:21)

Юда веднъж беше побеждавал евусейците, но те отново взеха контрол. Победата, която беше спечелена, по-късно не беше поддържана, рака не беше напълно премахната. Евусейците не бяха семити, а името им на иврит означава „потъпкан, развратен”. По онова време Ерусалим беше познат като Евус, „град на чужденци, не на децата на Израел” (Съдии 19:12). Той все още е град на съжителстващи чужденци, а не на децата на Израел. Дори след като Давид превзе Евус и построи Сион, остатък от развратните евусейци бяха погълнати от юдейската култура.

Това е урок, който израилтяните все още не са научили – ние никога няма да спечелим победа над плътта, докато живеем с онова, което Бог мрази в нея. Израел никога не сподели Божията омраза към най-страшните си врагове. Те продължаваха да щадят враговете си тук и там, заживяха с тях, глупаво подписващи завети и съглашения.

На тях им беше дадено обещание за пълно и абсолютно освобождение в място на почивка, земя, в която течаха мляко и мед. „И понеже Той обичаше бащите ти, за това избра тяхното потомство след тях, и с присъствието Си чрез голямата Си сила те изведе из Египет, за да изгони от пред тебе народи по-големи и по-силни от тебе, да те въведе в земята им и да ти я даде в наследство, както прави днес.” (Второзаконие 4:37-38)

На нас ни е дадено велико и скъпоценно обещание, което превъзхожда тези, дадени на Израел. Бог ни е обещал да ни освободи от всяко зло и да седнем в небесни места с Исус Христос, свободни от силата на греха.

Но първо трябва да се научим да мразим греха. Трябва да чуем Духа да казва: „Не ги щади! Трябва да бъдат изгонени!” Никога не трябва да се учим да живеем в мир с врага в плътта. Никакви споразумения, никакви компромиси. Глези грехът, играй си с него, остави го на

мира, откажи се да го унищожис и един ден той ще се превърне в най-болезненото нещо в живота ти.

Не се моли за победа над греховете на плътта докато не си развил омраза срещу тях. Единственият удовлетворителен за Бог начин е да мразим греховете си толкова силно, колкото ги мрази и Той. Той няма да има нищо общо с извиненията и помиренията ни. Поробен ли си от таен грях, който те смущава и ти носи мъка, както физическа, така и духовна? Въпросът ми е:

Мразиш ли го от дъното на душата си? Чувстваш ли святият Божии гняв срещу него?

Докато не го намразиш, никога няма да видиш победа.

Но когато веднъж споделиш Божия гняв и омраза срещу греха си, когато си напълно убеден, че трябва да го изгониш и да не го щадиш, ти си готов да призовеш издигнатата Божия ръка за освободителна сила. „Исус каза още на хората: Осветете се, защото утре Господ ще извърши всред вас чудни дела... ще изгони отпред вас ханаанците, хетейците, евейците, ферезейците, гергесейците, евейците, аморейците и евусейците.” (Исус Навиев 3:5,10)

Кой ще прогони всички врагове с чудотворна проява на сила? Той! Без проблем!

Звучи парадоксално да чуем Бог да казва, че Той ще унищожат врага, че битката е Негова, че той ще накара врага да бяга, не с човешки меч или копие и въпреки това да четем, че Израел понякога води кървави ръкопашни боеве с враговете си. Спомняме си, че макар вярата и покорството да събориха стените на Ерихон, израилтяните трябваше да влязат в него с мечове и копия и да унищожат обитателите му.

Този въпрос е стар колкото света: Каква е Божията част и каква е моята част в това да получа пълно освобождение от силата на греха? Има няколко стиха за това как човешката ръка печели победата. „Тогава вие станете от засадата и превземете града; защото Господ вашият Бог ще го предаде в ръката ви.” (Исус Навиев 8:7). „Тогава Господ каза на Исуса: Простри към Гай копието, което държиш в ръката си; защото ще предам града в ръката ти...” (Исус Навиев 8:18). Стих след стих повтарят: „Бог... го предаде в ръцете им...” Това просто означава, че Бог предаде враговете им в тяхната ръка, под тяхната сила и власт. Бог първо лиши врага от силата му, след това изпрати децата Си да се бият срещу вече победен враг!

Наскоро по новините показаха стотици ирански военни затворници, струпани на малки групички с глави между коленете си и страх изписан по лицата им. Сред тях имаше и такива с високи чинове от духовната йерархия на Хюмейни. Иракски войник се усмихна пред камерите CBS и се похвали: „Това са наши врагове – победени врагове!” Те все още бяха техни врагове, но бяха лишени от цялата си сила. Началства и власти, високопоставени духовни лидери – врагът – победен и обезоръжен.

Това ми припомня един от най-великите уроци, които Святия Дух някога ме е учил: Аз не съм предаден на Сатана, или на похотта, или на греха! Плаках когато за пръв път видях славата на тази истина.

Израел се страхуваше от враговете си и рядко приемаше Божията сила, отказващ да почива в обещанието Му за освобождение. Колко невероятно е това след всичко, което те бяха видели от могъщата Му ръка в действие! А те ден след ден се страхуваха, че са предадени на врага. Не сме се променили много. Колко много закриляни от кръвта християни и днес живеят в страх от демони; страхуват се, че някакво силно изкушение ще ги победи; че мощна похот ще ги съкруши; че тираничен грях евентуално ще ги прокълне.

Възлюбени, ти и аз, под мощната Божия ръка, вече сме точно толкова под властта на враговете на душата ни, колкото беше и Израел пред враговете си. Имаше ли дори един единствен час, в който децата на Бог бяха оставени под властта на враговете си, ако вярваха на Бог и ходеха в Неговата светлина? Когато бяха покорни, съществуваше ли твърде силен за Бог враг? Грехът няма власт над вярващия, покаял се християнин. Не трябва да се страхуваме от никой гигант. Не трябва да бягаме от страх пред никоя похот или изкушение. Противим се на дявола чрез мощната Божия ръка. Само Той може да пресуши цялата сила на нашата похот и изкушение и да направи реално за нас да победим всеки безпомощен враг.

Трябва да мразим греховете си, но никога не трябва да се страхуваме от силата им. Трябва да умъртвим плътта си и цялата ѝ похот, но трябва да вярваме, че Бог е направил това възможно чрез чудотворната си намеса правейки греха слаб. Битката е все още Неговата. Нашите врагове са преди всичко Негови. А Бог е като всеки любящ баща, който иска да обучи сина си като го оставя да помогне по някакъв начин.

Минаха години преди малките ми синове да разберат, че те всъщност не караха колата на баща си, въпреки, че ръцете им бяха на волана, седящи в скута ми. Невидимата ми ръка винаги беше на кормилото. Ако само можехте да го повярвате напълно – има една мощна, невидима ръка, която вече ти е спечелила победата. Твоята работа е да правиш това, което Той ти каже и да вярваш, че мощната Му ръка усилва твоята ръка докато държи меч.

3. Христос е Божията силна ръка, дошла да освободи!

„И на кого се е открила мишцата Господна? Защото израсна пред Него като отрасъл, И като корен от суха земя...” (Исая 53:1-2). Христос е мощната Господна ръка, която ни се е открила! Ние трябва да се смирим и да се предадем на Него като на наш освободител: „И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно” (1 Петрово 5:6)

„Възвиси” тук означава да ви издигне на друго ниво. Това е Божието обещание да ни постави в небесни места, над всички началства и власти, над властта на Сатана и демоничните му сили, над цялата ярост на изкушението и похотта.

Ние не успяваме да видим Христос у нас като могъщ Капитан на небесните множества, с мощен меч в ръката Си, изпратен да ни спаси от силата на врага. Не е ли „Христос в мен“ нещо като личен приятел, някакъв вид гост на чаша чай? Не е ли „Христос в мен“ нещо като благ, изкуфял богат брат? Хиляди пъти не! „Христос в мен“ е всемоушен Цар в пълно бойно снаряжение, готов и нетърпелив да се изправи за мен срещу всичките ми врагове. Той има на разположение безброй колесници от свято желязо, карани от могъщи ангели, въоръжени и готови да защитят делото ми. Божиите колесници са много – и са мои!

Ако не живеем възнесения живот на тотална победа в Христос, това е защото нямаме възвишено видение на величествената Господна сила и слава у нас! Като Йов, ние седим в купчините си пепел от поражения и страхове, искащи достатъчно благодат просто да умрем правилно. И всичко това е защото не можем да повярваме онова, което Бог ни е казал за силата Си в нас!

„Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила“ (2 Петрово 1:3). „И да повикате Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните в цялата Божия пълнота. А на Този, Който, според действащата в нас сила...“ (Ефесяни 3:19-20)

„Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действаването на могъщата Негова мощ.“ (Ефесяни 1:17-19)

Моля, кажете ми, защо е всичката тази Божия сила в нас, ако няма да бъде схваната като мощната Му ръка на наше разположение срещу духовните ни врагове? Той или ни е дал цялата сила от която се нуждаем, за да победим плътта и да ходим в славен живот и святост, или Божието Слово е лъжа! А Бог не може да лъже.

Павел каза, че Христос се откри в него, а не на него. И където Христос е открит в теб, ще има славно откровение за силата Му, победата Му над всичките сили на злото и посвещението Му да използва тази сила за да те спаси и пази.

Когато Божието Слово казва „Христос в мен“, аз приемам, че това означава, че Бог поставя юмрука Си в мен. И както е Той в света, така съм и аз – силен в Господ. Способен да върша „всичко чрез Христос, който ме укрепява.“ С други думи – Христос се превръща в силната Господна ръка в мен!

Признавам се за всичко, което Бог ми казва че съм:

Мъртъв към греха, плътта, света

Свободен от силата на греха

Очистен чрез Словото Му

Приет във възлюбения

Жив за Бог чрез Духа

Повече от победител

Сигурен сега и през вечността

Пазен чрез силата Му

Безгрешен пред трона Му

Възнесен с Христос отдясно на Бог

Христос не е дошъл за мен като крадец. Това е гледната точка на църквата в Сардис! Той идва за мен като мой Възлюбен, като радостта на сърцето ми. Ние не трябва да се страхуваме от идването Му, но да „обичаме явлението Му“ (2 Тимотей 4:8). Църквата в Сардис беше заплашена от идването на Господ, но ние, които Го обичаме, трябва да бъдем окупирани. Само светските трябва да се страхуват.

Каква рядка привилегия е да бъдеш между онези, приготвените, украсени като невеста, докато през цялото време се храним с Агнето.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Precious Blood and the Mighty Hand](#) / [Скъпоценната кръв и мощната ръка](#)